Kétarcú Apollinaire. (neopszichedelikus)

Teraszon zúg -búg a könnyzápor a fennkölt Messiás arcából.
Ereszen vonaglik csurgó-csorgó folyó a nyitott ereszkapun át
patakokba ömlő libidóra. Síró Messiás arca jegyzetfüzetem
áztatja szemétládába bele, szólt reám dörögve, s villámfogai
üvöltöttek. Madarak elröpültek, emberek eltévedtek, autómobilok árokban
gyűjtik a sarat, kadmiumos kapuk előtti lócák deszkáját korhasztja az égi áldás.
Az utcai forgatag néma közlése bevégeztetett egy halott perc alatt.
A kapum kinyílt, mintha szellem suhant volna be rajta,
s ahogy vasalatja rozsdás, csapodár hangjával
lassan húzódik vissza, felveri a csendet
a villámhozta dörgés viadala alatt, nagyot dörömböl a zárnyelv,
ahogy a zárrekeszben kattan.
Hátul a berkek, s lágyan, szűken parcellázott szőlőpergola
kileng egy nyugtalan széllökéssel,
látom minden üres, s én maradtam egy magamban,
s néhány tintahegy kezemben egy notebookkal.
Távolban, a főutcák kereszteződésének valamelyikén
kutya vonyít, durva kedvtelenségében,
ez a félelem, s beletörődés a magányos ürességbe.
Régen én is féltem a villámtól, üzérkedő Istennek láncától
az égijelek hangjától, de jókat beszélek hozzá,
udvariasan válaszol, félelmesen, néhol félreérthetően támadón,
s hűséges, nem, mint a legtöbb ember, kitartóan cimborál velem.
A kérdések csupán mucsai oktalanságot jelentenek.
A figyelem szószapora a közjáték éberségével
most hitelt ad az egzakt parancsolatoknak.
Fent a homéroszi rózsaujjú hajnal sokadik ébredése,
s szivárványáttünések intrikája, a pihenés csendje alatt.
S én, mint Szent Péter skribája, Lukácsnak, Jánosnak,
Pálnak szóvivője jelzem a napkeltét a késő délutáni
terrénumon. Magasra emelt tintaoszloppal, s hegyes
irkavonalak csálingó vonalmozaikja szedi a kontextust
szófajokként rendszerbe toldott betűvetés nyomaival papírra.
Hajreddin vagy az árboctartó gerenda felsőkeresztjének
hegyén ülő, részeghalott mükénéi Agamemnón intő kezét
olvasom ki a levegőbe szórt krónikában, amelynek
metafizikai rigolyája a szivárvány félovális közepén
az isteni hadakat szolgálja.
Égből pottyant szirének archívuma a daloló küphroszi
Astarte fuvolája, melynek szerelmes lírái bénítják
ösztönös férfiakaratom tudathamisságát.

Óraszomj mindenre ütött lépése egy újidőnek kezdetét
jelenteni, ha hagynám az ürességet kiteljesedni.
Nincsenek gócok a fürjcserjében, csak a lelkembe
hasadt donor várja klistérnek tűhegyét,
mintha akarnék megváltozni néhány arc-poétikus emfázis után.
Sártengerek, Buddhától telitett körmölések az anamorfózisról és
közben Publius Ovideus Naso hangjától zengővé vált
szoba csinosságában, karmesteri percekkel rója tündérkertjének
dalát: a Metamorphosis lepkevarázslatát, a lélekpillangó igazáról.
A nácik sarkára állított horogkeresztjét figyelem, a szvasztika hurkaiból
kimeszelt pettytelen rovásokat. A mohendzsók tájszólásának jövendőjét.
Míg nyugaton terrorizmus, máshol ősidők óta az egyenessíkjában
vájolt halhatatlanságot, tiszta lelki békét ábrázolja.
Azon gondolkodtam, hogyha az eredeti árja-dzsainista mozgalom jelképeként
úgy járkálnék az utcán, mint Sid Vicious vagy Ron Asheton,
mennyi idő telne el, mire valaki atrocitások elé állítana miatta,
mint egy megbélyegzett kívülállót, aki vélhetően súlyos közellenség volna
a többiek szemében.
A szimbólumvadászat felidézi a szociopolitika törvényszabta szankciókat,
s az archaikus, anakronisztikus ősi szertartások szellemiségét szeli át,
mint kést a vajon.
A pernahajderek medencéjévé lett parkok botanikája
úgy köpült át vajjá, mint a homokhegyről leomló friss liszt.
Hányaveti utcai bohócok népszínházi előszava
fejfájó metakrízist kiváltó brigantik együgyűsége.
Kígyózó ostyákban lapozott naplóm
esőtől szakadtan hízeleg, s az izzadt kéztenyértől, s
úrrá lesz rajta kegyelmem.
Rímkötések nélküli, zavarodott szóhuszár jelleme cikornyásan,
néhol egytónusúnak hatóan reflektál a szaruhártyám pesztrálására.
Kezeim a tenochtitlani öblök világoskék kolorit sugarában
járatják újonnal a kíváncsiság leple alatt kérkedő, gémharcos
történetírásokért rajongó, feszült indulatomat.
Moctezuma papírjai éktelen, égre gerjedő dühén
tiltakozott az európai léleknyomor ellen.
Bántalmazott, viharvert ősök rituáléin
kergetáncot körbejárta gáláns indiánprímások
kedvéért.
Jónás próféta bálnagyomor börtönében Messiásnak
hallgatag vádlottjaként fekélyesre,
vérömlenyesre rágta e dögnek belét.
Egy írói kényszer a csúszott,
degeneratív társadalmi káoszban.
Az óra kattogása ceruzaelem haragjára

megszüntette az áldozott munkákat.
Itt egy korridoron, s anticamerában nincs több
helye az időmérték sanzonjának.

(S a tinta kifogyott).

P.L.